

La cultura no surt del no res

Irene Prades Ginovart

directora de la Biblioteca Marcel·lí Domingo de
Tortosa

Treballar per la cultura sovint es percep des de fora com una tasca apassionant, creativa i fins i tot vocacional. I ho és. Però també és, moltes vegades, una feina exigent, invisible i, en alguns moments, profundament feixuga.

Darrere de cada projecte cultural —ja sigui una activitat, una exposició, un cicle o una proposta innovadora— hi ha hores de pensament, documentació, proves, coordinació i implicació personal. Hi ha idees que neixen lentament, que es treballen amb cura i que es construeixen amb la voluntat de generar valor per a la comunitat. I, molt sovint, no són fruit d'una sola persona, sinó del treball compartit d'un equip.

Per això, resulta especialment delicat quan, de vegades, algunes persones s'apropien d'idees que han estat concebudes i desenvolupades per altres. Sovint no hi ha mala fe, però sí una manca de consciència: es prenen com a pròpies propostes que tenen al darrere moltes hores de treball, reflexió i esforç col·lectiu, sense reconèixer-ne el recorregut ni l'autoria.

No es tracta tant de parlar de propietat, com de respecte. Respecte pel procés, pel temps invertit i per les persones que han fet possible aquella idea. Quan aquest reconeixement no hi és, es corre el risc de transmetre que la cultura és immediata, que apareix sense context ni trajectòria, que no té un cost real.

I la realitat és ben diferent.

La cultura té un cost. Un cost en temps, en esforç, en dedicació i, sovint, també en compromís emocional. Invisibilitzar aquest procés no només desvaloritza la feina de qui la fa possible, sinó que també debilita el teixit cultural en conjunt.

Aquest no és un retret, sinó una invitació a la reflexió. A reconèixer les fonts, a posar en valor els equips i a compartir amb generositat, però també amb responsabilitat. Perquè només així podrem construir un ecosistema cultural més just i conscient.

Treballar per la cultura continua valent la pena. Però també necessita, cada vegada més, mirada, respecte i reconeixement.